

Henny Thijssing-Boer

Het spoor bijster

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Het was half juli en volop zomer. Toen Stella zich deze vrijdagavond na haar werk in de tuin in een gemakkelijke stoel nestelde, snoof ze de zoete geur op van de bloeiende rozen die de lucht boven haar kleine achtertuin parfumeerde. Ze hield van dit jaargetijde, waarin alles bloeide, geurde en groeide. De weersvoorspellingen waren uitstekend, wat dat betrof kon ze zich geen betere start van haar vakantie wensen. Wat een zalig vooruitzicht dat ze vanaf nu, drie weken lang alleen maar mocht doen waar ze zelf zin in had. Ze had geen plannen gemaakt, niks geboekt, niks besproken.

Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze te moe was om een buitenlandse reis te maken. Dat was natuurlijk flauwekul, de werkelijke reden was dat ze zich in haar eentje verloren voelde en dus nergens volop van zou kunnen genieten. Ze kon gewoon veel beter thuisblijven, lekker wat aanlummen en afwachten of er misschien een onverwacht uitstapje op haar pad kwam. Je wist het maar nooit. Voorlopig wilde ze alleen maar luieren en uitrusten. Ik heb ook best wel een druk leven, dacht Stella, terwijl ze smulde van de pizza die ze onderweg van werk naar huis gauw even had opgehaald.

Ze zat vijf dagen per week op kantoor en veel te vaak naar haar zin deed pa zaterdag een beroep op haar, terwijl zij zich juist zo had verheugd op die vrije dag van de week. Nee zeggen tegen pa durfde ze niet en zodoende had ze meer dan eens alleen maar de zondag voor zichzelf. Op zaterdagavond moest ze huishoudelijke klussen doen die doordeweeks bleven liggen. Al met al kwam ze nauwelijks aan zichzelf toe.

Soms, als het allemaal even te veel werd, vroeg ze zich af of ze wel tevreden was met dit leven. Feitelijk had ze geen

reden tot klagen. Ze had een mooi huisje, een fijne baan en ze stond op eigen benen!

Ruim een jaar geleden was daar nog een bijzonder vervelend conflict aan voorafgegaan. Omdat ze toen resoluut voor zichzelf was opgekomen en pa geen weerwoord had kunnen vinden, had ze het dorp kunnen verlaten en woonde ze nu in de stad. Ze zou veel vaker zo eigengereid tegen pa moeten optreden. Meestal werd haar echter de mond gesnoerd omdat ze in haar hart bang voor hem was.

Van jongs af aan had ze het zichzelf verboden haar vader te haten, maar ze kon er niets aan doen dat ze dikwijls een hekel aan hem had. In de perioden daartussen kon ze alleen maar laconiek denken: hij is mijn vader, maar ik heb verder niets met die man. Dat lag heus niet alleen aan haar. De slechte verstandhouding tussen hen beiden kwam voornamelijk doordat pa niet van haar hield. Dat was geen inbeelding, want ze voelde het duidelijk. Ze was enig kind, zijn enige dochter, maar pa wist niet wat er in haar omging; niet dat ze mam nog altijd miste, en evenmin dat ze hevig verlangde naar een lieve vriend. Een levenspartner, met wie ze in liefde oud zou willen worden, van wie ze een kind wilde.

Dat was toch niet te veel gevraagd? Ze was vijftientig jaar, ze had de leeftijd en was eraan toe. In het verleden had ze een paar kortstondige relaties gehad, maar die waren op niets uitgelopen. Dat kwam louter en alleen omdat zij niet overweg kon met jongens van haar eigen leeftijd. Ze viel nou eenmaal op oudere mannen. Van jongs af aan had ze trouwens ook altijd vriendinnen gehad die zeker vijf jaar ouder waren dan zijzelf.

De vriendschap met Linda en Nicolien bestond nog steeds. Ze herinnerde zich nog heel goed hoe jaloers ze was geweest toen eerst Linda, en later ook Nicolien naar de stad Groningen vertrok. Ze had hun voorbeeld dolgraag willen volgen en heel voorzichtig had ze pa erover gepolst. Daarop had hij vastbesloten gezegd dat zij zich geen gekke dingen in het hoofd moest halen. 'Ik kan je in de winkel

niet missen en jij kunt je nergens nuttiger maken dan bij mij. Ik wil er geen woord meer over horen.'

Zo was zij destijds als enige van hun drieën in het dorp achtergebleven. Ze had zich ten onrechte natuurlijk in de steek gelaten gevoeld. Linda was dertig, ze was getrouwd met Gerrit Rademaker. Met de hulp van een personeelslid, Luco Schouten, runden Gerrit en Linda een drukkerij. Ze maakten allerlei soorten drukwerk. Gerrit verkondigde altijd dat het bij hen geen vetpot was. Linda voegde er dan lachend aan toe dat ze een goed belegde boterham hadden. 'Wat wil een mens nog meer!'

Nicolien was tweeëndertig, van beroep tandartsassistente en eveneens getrouwd. Met Wijnand Stamhuis, hij was taxichauffeur. Haar vriendinnen waren gelukkig in de liefde. Ze verkondigden telkens dat ze nog geen tijd hadden voor kinderen, het werk ging voor. Daar kon zij, Stella, met haar verstand niet bij, want wat was er nou mooier dan het krijgen van een kindje? Zij zag zo'n klein hummeltje niet alleen als een waar godsgeschenk, maar ook als een bekroning van je liefde. Spijtig genoeg was dat blijkbaar niet voor haar weggelegd. De mannen op wie zij viel, waren doorgaans al getrouwd of ze woonden samen met een vriendin. Hoewel ze in haar hart vurig verlangde naar de liefde van een man, zorgde ze er zorgvuldig voor dat het haar geheim bleef. Geen mens wist van haar hevige verlangen en dat kon maar beter zo blijven, vond Stella.

Ze had de pizza inmiddels tot de laatste kruimel opgepeuzeld, ze zette het lege bord op de tuintafel en nam zich dapper voor haar vakantie niet te laten vergallen door een onvervulbare wensdroom. Ze liet zich achteroverzakken in de stoel, sloot haar ogen. Waarschijnlijk kon ze vanavond wel tot tien uur of langer lekker buiten zitten. Als vanzelf dwaalden haar gedachten naar de uitnodiging van Linda en Gerrit.

Gerrit werd zondag tweeëndertig jaar. Morgen, zaterdag dus, vierden ze zijn verjaardag met alle vrienden. Net als Nicolien en Wijnand was zij verzocht om morgenmiddag

tegen vijf uur bij het feestvarken thuis te verschijnen. Ze zouden getrakteerd worden op een ‘aangeklede’ borrel. Daarna zouden ze naar een voorstelling in de schouwburg gaan en tot slot zouden ze nog ergens een afzakkertje nemen. Het klonk allemaal veelbelovend, ze had er echt zin in. Het was alleen zo vervelend dat ze zich bij voorbaat alweer een beetje het vijfde wiel aan de wagen voelde. Wat zou het mooi zijn als zij morgen ook iemand naast zich had. Iemand die zei dat ze lief was en mooi, iemand die een arm om haar heen sloeg en haar een veilig, geborgen gevoel gaf. Waarom bleef die iemand almaar niemand...

Stella zuchtte en waarschijnlijk zou er een traan van zelfmedelijden in haar mooie, blauwe ogen zijn gesprongen als op dat ogenblik de telefoon niet was overgegaan. Ze pakte haar mobieltje dat op de tafel lag, en even later klonk er een overbekende stem in haar oor. Haar vader, Andries Buis, viel plompverloren met de deur in huis.

‘Gelukkig dat ik je thuis tref, ik zit met mijn handen in het haar. Lucy heeft vreselijk veel pijn in haar arm, de oorzaak is een ontstoken zenuw. Daar zijn we mooi klaar mee, want zoiets gaat niet van vandaag op morgen weer over. Je begrijpt al wel dat ik jou hier morgenochtend op tijd verwacht. Uiterlijk om negen uur, liever nog een uur eerder. Nou, tot dan, zullen we maar zeggen.’

De man zou de verbinding doodleuk verbroken hebben als Stella niet zo razendsnel had gereageerd. Tijdens Andries’ uiteenzetting had ze koortsachtig nagedacht. Ze haalde diep adem en zei: ‘Het spijt me, pa, ik kan morgen onmogelijk komen. Ik ben uitgenodigd door Gerrit en Linda, zij verwachten me al in de namiddag. Daarvóór moet ik mijn eigen huis wat op orde brengen en dan wil ik me rustig kunnen douchen, aankleden en opmaken.’ Stella hield haar adem in, ze verwachtte een uitbrander en die liet inderdaad niet lang op zich wachten.

Andries viel verbolgen uit. ‘Hoe durf je een dergelijke toon tegen mij aan te slaan! Het zijn smoesjes, denk je dat ik je niet doorzie? Uitgaan kun je altijd nog; het leven be-

staat uit werken, niet uit feestvieren. Versta je me, Stella!’

Zij moest een hoop wegslikken voordat ze kon zeggen: ‘Ik heb niet zo bar veel uitjes, pa... deze laat ik me door jou niet ontnemen. Ik weet dat jij je dat niet kunt voorstellen, maar ik heb ook nog zoiets als een eigen leven... Je kunt hoog of laag springen, ik kom morgen niet naar je toe!’

Andries begreep dat het Stella ernst was, hij had met zichzelf te doen. ‘Dan zal ik morgen voor drie moeten werken, je wordt bedankt! Waar heb ik het aan verdiend dat ik zo schandalig word teleurgesteld in jou? Ik verwacht van je dat je dan maandag en de daaropvolgende dagen wél naast me in de winkel zult staan!’

‘Ik heb vakantie, pa...’ Stella hoorde zelf dat het er weer even timide uitkwam als altijd en ze haatte zichzelf erom.

Andries speelde erop in. ‘Dat weet ik, het feit op zich is een geluk bij een ongeluk. Omdat jij nu toch even niets anders omhanden hebt, kan Lucy haar arm ontzien. Nou, dan zal ik me morgen wel zien te redden. Maar ik verwacht je maandag. Tot dan, Stella!’

Deze echode als een gehoorzaam kind: ‘Ja, goed... Tot dan.’ Nadat Andries de verbinding had verbroken, foeterde Stella op zichzelf: wat ben jij een onmogelijk uilskuiken, Stella Buis! Het was te zot voor woorden dat ze zich op haar leeftijd nog steeds de wet liet voorschrijven door haar vader... En door haar stiefmoeder, die zij tante Lucy noemde.

Er hoefde tante Lucy maar iets dwars te zitten of pa viel terug op haar, zijn dochter. Ze geloofde er niets van dat haar stiefmoeder opeens last had van een ontstoken zenuw. Het zou haar echt niet verbazen als het een smoesje was om het even kalm aan te kunnen doen. Dat zij – Stella – een deel van haar vakantie moest opofferen, deed er voor haar niet toe, tante Lucy ging voor. Zo was het altijd geweest en zo zou het wel blijven ook.

Pa was een van de weinigen, vermoedde Stella, die zich de eigenaar mocht noemen van een eigen supermarkt annex slijterij. Jarenlang had hij zich niet opzij laten duwen door

de grote, machtige winkelketens die vochten voor hun alleenheerschappij. Dat betekende wel dat hij hard moest knokken om het hoofd boven water te kunnen houden. Er moest scherp worden ingekocht en om te voorkomen dat de klanten kozen voor de grote supermarkten, moest pa een beduidend groot percentage van de winstmarge laten vallen. Op deze manier was het hem gelukt zelfstandig te blijven en vanwege zijn inzet en werkijsver hadden ze financieel niet veel te klagen gehad. De winkel liep uitstekend, de slijterij eveneens.

Een sterke troef van pa was dat hij de boodschappen desgewenst gratis thuisbezorgde. Dit werd door de klanten op prijs gesteld en er werd dan ook gretig gebruik van gemaakt. Pa beklagde zich er altijd over dat de mensen er niet bij stilstonden dat het bestelbusje niet op water liep en dat hij soms noodgedwongen een beroep moest doen op Hugo Lenstra, hun buurjongen. Hugo zat nog op school, op vrijdagavond en op zaterdag wilde hij de bezorgdienst wel van pa overnemen, maar vanzelfsprekend niet voor niets. Het kostte pa veel moeite om de jongen na gedane arbeid een paar tientjes in zijn hand te drukken. Die had hij graag zelf verdiend. Daarom peinsde pa er niet over een vast personeelslid in dienst te nemen, veel liever liep hij zelf een stapje harder. Hetzelfde verwachtte hij van zijn vrouw en dochter.

Stella herinnerde zich dat zij als kind na schooltijd altijd al had moeten bijspringen en ook dat mam haar hele leven in de winkel bezig was geweest. Hoe anders zou haar leven er hebben uitgezien als mam nog leefde... Ze had maar zesendertig jaar mogen worden, ze overleed na een kort ziekbed.

Het was alweer elf jaar geleden, zij – Stella – was toen veertien. Ze miste mam nog steeds, ze herinnerde zich alleen maar goede dingen van haar. Mam was een regelrechte schat geweest. Het geluk van haar enige dochter was voor haar het belangrijkste van het leven geweest. Dat had ze niet alleen vaak gezegd, mam had het haar ook voortdurend laten voelen.

In gedachten sprak ze nog vaak met mam en elk jaar op haar verjaardag wenste ze haar steevast een fijne dag in de hemel. Ze was er heilig van overtuigd dat mam het nergens beter zou kunnen krijgen dan daar. Desondanks dacht ze ook vaak opstandig: waarom heb je me alleen gelaten met pa? Je wist toch dat wij het samen niet kunnen vinden? Toen jij naar God ging, verloor ik mijn basis, alle geborgenheid. Ik kukelde toen pardoes in een akelige leegte waar het koud en donker was. En pa was er niet om mij te troosten, ik heb zijn armen nooit om me heen gevoeld...

Nee, pa Buis was er niet voor haar geweest in die moeilijke tijd, toen ze het niet zonder mam had kunnen stellen. Pa had haar verdriet niet aangevoeld, zelf had hij wel troost gezocht.

Krap een halfjaar na mams overlijden had hij zijn nieuwe vriendin al aan haar voorgesteld. Lucy Vos, ze was een paar jaar jonger dan pa en weduwe. Haar eerste huwelijk met Koos Hoefnagel was kinderloos gebleven, voordat ze met pa hertrouwde had ze dikwijls gezegd dat ze hoopte dat er tussen haar en Stella een moeder-dochterrelatie zou groeien.

Mam was ruim een jaar overleden toen pa en Lucy met elkaar trouwden, van toen af aan sprak tante Lucy niet meer over een band tussen haar en haar stiefdochter. Net als zij, Stella, had tante Lucy blijkbaar aangevoeld dat ze die hoop wel kon laten varen. Door de jaren heen waren ze zelfs geen vriendinnen geworden; zij duldde de nieuwe vrouw in haar vaders leven omdat ze hem het geluk gunde. Zelf had ze het er vanaf het begin moeilijk mee gehad dat pa zo snel na mams heengaan al verliefd op een ander was geworden. In stilte had ze hem dat fel verweten. En met hetzelfde, verdrietige gevoel had ze het tante Lucy kwalijk genomen dat zij, alsof het heel vanzelfsprekend was, mams plekje innam.

Tante Lucy en zij deden allebei hun best de sfeer in huis niet negatief te beïnvloeden. En waarschijnlijk juist daarvoor liepen ze allebei voortdurend op hun tenen. Het ging

niet op een spontane, natuurlijke manier, maar altijd ietwat geforceerd. Treurig bedacht ze dan hoe totaal anders mam en zij met elkaar om waren gegaan; hoe ze samen hadden kunnen snikken van het lachen, hoe ze elkaar zomaar om niks hadden kunnen knuffelen. Ze hadden ontzettend veel om elkaar gegeven. Mam was misschien wel té trots op haar geweest. Ze noemde haar een beeldje om te zien, haar zonnetje die haar dagen licht en warm maakte. Mam was ook trots op het feit dat zij, Stella, goed kon leren. Ze wist echt niet meer hoe vaak mam had gezegd: ‘Je beschikt over een stel bijzonder goed ontwikkelde hersens. Het is een gave waar je heel erg dankbaar voor moet zijn. En omdat het een gave is, is het jouw plicht deze te benutten!’

Achteraf bezien was het gewoon vertederend hoeveel luchtkastelen mam en zij hadden gebouwd. Zij – Stella – had dolgraag medicijnen willen studeren. Het was er niet van gekomen omdat pa er een stokje voor had gestoken. Hij had haar nodig, zo eenvoudig was dat voor hem.

Hier onderbrak Stella haar gemijmer, ze voelde dat het frisser werd en dat ze dorst had. Ze ging naar binnen om een vest aan te trekken en een glas dubbeldrank te halen. Kort hierna liet ze zich weer in haar tuinstoel zakken. En nadat ze haar dorst had gelest, dwaalden haar gedachten ongewild toch weer naar de tijd toen mam ziek werd en overleed. In die tijd zat zij op de havo. In het laatste jaar, vol verdriet om het gemis van mam, had ze al geen zin meer in vervolgopleidingen. Pa was er overduidelijk op tegen geweest en als vanouds was zij verlegen en bang geworden van zijn gebiedende stem, zijn priemende ogen. Ze had haar wensdroom zuchtend laten varen.

Natuurlijk wist ze in haar achterhoofd dat pa er middel-eeuwse ideeën op nahield. Hij vond dat een meisje meer dan genoeg had aan een basisopleiding. ‘Als je een jongen was, zou ik er wellicht anders over denken, voor meisjes is studeren verspilde tijd. Je trouwt later en krijgt kinderen, daar hoef je niet voor te studeren.’

Zoals ze het verdriet over de nieuwe ‘moeder’, die veel te

snel na mams heengaan bij hen in huis was gekomen, heel diep in haar hart had weggestopt, zo had ze ook de pijn van het niet mogen doorleren diep in zich begraven. Ze had weer die berustende houding aangenomen in de hoop een tedere lach op pa's gezicht te zullen zien die haar gold. Het bleek ijdele hoop.

Pa hield niet van haar, zij kón zijn hart niet bereiken. Ze ging hoe langer hoe meer inzien dat hij haar alleen maar nodig had. Dat ze zich daar niet in vergiste, werd haar op een dag wreed duidelijk gemaakt.

Op een ochtend gaf tante Lucy te kennen dat ze hoofdpijn had en een poosje naar bed ging. Zij – Stella – had tegen pa gezegd dat ze een eind ging fietsen. Hij had afwezig geknikt en voordat ze de kamer verliet, was hij in zijn stoel in slaap gevallen. Verdrietig vanwege de geladen, ongezellige sfeer in huis, was ze van gedachten veranderd. Ze had plots geen zin meer gehad om in d'r uppie een fietstocht te gaan maken. Ze besloot op haar kamer het boek te gaan lezen dat ze de dag ervoor uit de bibliotheek had gehaald. Ze had geen idee hoelang ze op bed had liggen lezen, maar op een gegeven moment had ze pa de trap op horen komen. De slaapkamer van hem en tante Lucy grensde aan die van haar en omdat de muren dun waren, werd er normaliter op fluistertoon gesproken. Die keer echter dempte pa zijn stem niet. Dat had tante Lucy blijkbaar bevreemd, want ze had gezegd: 'Wil je eraan denken dat de muren hier oren hebben!'

'Maak je geen zorgen, Stella is niet thuis. Ze is er met de fiets op uitgegaan. We hebben het rijk voor ons alleen.'

O, hoe gênant had zij het gevonden dat ze zonder inspanning elk woord kon verstaan. Niettemin was ze blijven luisteren.

Pa had aan tante Lucy gevraagd of de hoofdpijn was gezakt en zij had geantwoord: 'Eerlijk gezegd had ik geen hoofdpijn, ik moest gewoon even alleen zijn. Ik word soms zo moe van Stella, moe van het onechte moedertje-spelen. Vanaf het begin heb ik mijn best voor haar gedaan, zij ac-

cepteert mij echter niet als jouw tweede vrouw.'

'Daar heb ik nooit iets van gemerkt?'

'Nee, wat een wonder! Als het om Stella gaat houd jij je ogen en oren potdicht.'

'Is dat een verwijt?'

'Nee, dat moet je zelf weten. Het is jouw dochter, niet de mijne. Ik denk echter dat Stella haar moeder nog steeds mist en dat ik daardoor geen schijn van kans heb.'

'Dat zou kunnen, zou me niks verbazen. Roelfientje en Stella waren twee handen op één buik. Ze waren moeder en dochter, maar ook hartsvriendinnen. Wat dat betreft bungelde ik er maar wat bij, dat deed me overigens niets. Ik had de zaak, die ging en gaat bij mij voor alles.'

'Dat heb je me heel duidelijk gemaakt voordat wij elkaar het ja-woord gaven, daar mag ik me dus niet over beklagen. Ik wist toentertijd waar ik aan begon, maar dat de rol van stiefmoeder zo moeilijk was wist ik toen echter niet. Het valt me hoe langer hoe zwaarder, Andries. Stella loopt me hinderlijk voor de voeten. Hoe vaak zijn wij echt samen, toch bijna nooit! In de winkel zie ik Stella voortdurend vanuit mijn ooghoeken, aan tafel hetzelfde. Vanochtend in de kerk zag ik haar zo duidelijk tússe ons in staan, dat het me te veel werd. Onder ons gezegd en gezwegen vind ik het niet gezond dat een meisje van vijftientig nog steeds thuis woont. Ze legt een zware druk op ons leven, het is toch zo dat wij de liefde telkens in alle stilte bedrijven, omdat we doodsbang zijn dat Stella iets zal kunnen horen? Ik wil jou frank en vrij kunnen beminnen, op mijn manier. Mijn hartstocht wordt echter aan banden gelegd en dat staat me steeds meer tegen.'

'Ik weet het wel, meisje, ik weet het allemaal wel. Ik kan Stella echter de deur niet wijzen, dat zou Roelfientje me nooit vergeven. Bovendien heb ik haar in de winkel nodig. Ik stop haar maandelijks wat geld toe, zij zeurt daar niet over, een vreemde zou er vast en zeker geen genoeg mee nemen. Personeel kost tegenwoordig handenvol geld, dankzij Stella kan ik een groot gedeelte ervan uitsparen. Ik heb

haar broodnodig, verder ben ik het helemaal met jou eens. Denk je dat het mij niet mooi lijkt om zonder een lastige pottenkijkster samen te zijn met jou?’

‘Wat de winkel betreft kunnen we het heus zonder Stella af, hoor, Andries! Voor de vrijheid die zij ons dan geeft, wil ik graag een paar stappen harder lopen. We kunnen het roer best eens een beetje omgooien. Door bijvoorbeeld enkel op vrijdagavond en op de zaterdag de boodschappen te bezorgen. Als je Hugo daarvoor voor vast aanneemt, zijn wij al een eind op de goede weg. De klanten zullen er snel aan gewend zijn, eveneens aan het feit dat ze zonder Stella erbij wat langer op hun beurt moeten wachten. Ik zie het wel zitten, als ik jou was zou ik er maar eens goed over nadenken. Al was het alleen om mij te plezieren.’

‘Ik doe niets liever dan jou blij maken, gelukkig vooral. Ik weet alleen niet hoe ik hiermee bij Stella moet aankloppen. Ik wil haar er niet mee overdonderen en haar zeer zeker niet de deur wijzen. Dat gaat me te ver, ik denk daarbij aan Roelfientje.’

O, goede God, had er toch voor gezorgd dat ik dat vreselijke gesprek niet had gehoord! Stella slaakte een moedeloze zucht en wiste een traan weg. Ze had van tevoren geweten dat pa haar enkel nodig had voor de winkel, maar toen dat zo genadeloos wreed door hem gezegd werd, had zij zich lamgeslagen gevoeld. En intens verdrietig. Ze had gehoord dat pa en tante Lucy naar beneden gingen, zelf was ze nog uren op haar kamer gebleven. Omdat ze de twee niet onder ogen durfde te komen en omdat ze had willen nadenken over wat haar nu te doen stond. Nadat ze daar de enige juiste oplossing voor had gevonden, was ze naar de huiskamer gegaan.

Pa had zich achter de krant verscholen, en tante Lucy had gemaakt liefjes gezegd: ‘Nou zeg, jij hebt een behoorlijke fietstocht gemaakt. Ik heb je trouwens helemaal niet thuis horen komen. Jij wel, Andries?’

Voordat pa daarop had kunnen reageren, had zij bedrukt gezegd: ‘Ik ben de deur niet uit geweest... ik was de hele

tijd op mijn kamer. Eerst speet het mij dat ik jullie gesprek had afgeluisterd, nadat ik erover nadacht niet meer. Integendeel, ik ben blij dat ik nu weet hoe jullie erover denken.’

‘Wat bedoel je?’ had pa met een onnozel gezicht gevraagd.

Tot haar eigen verbazing had zij de leiding genomen. ‘Ik wil al heel lang dolgraag op eigen benen staan. Het lijkt me fantastisch om net als Linda en Nicolien in de stad te gaan wonen. Ik ga solliciteren, en een huis of desnoods een kamer zoeken. Ik beloof dat ik er vaart achter zal zetten en mijn uiterste best zal doen om jullie niet lang meer voor de voeten te lopen.’

Ze herinnerde zich nog dat tante Lucy vuurrode zenuwvlekken in haar hals had gehad toen ze stamelde: ‘Het spijt me meer dan ik kan zeggen... Dat ik er geen woord van kan terugnemen, spijt me ook. Verder laat ik het aan jou over, Andries...’

Pa had zenuwachtig gekucht en gemompeld: ‘Wat gezegd is, kun je niet meer inslikken. Verder weet ik het ook even niet...’

‘Jullie hoeven je niet bezwaard te voelen, het is alleen maar goed dat we weten waar we aan toe zijn.’ Ze had zich omgedraaid en was het vertrek letterlijk uitgevlucht. Op haar kamer had ze wanhopig gehuild om mam, om een vader die wel van haar zou kunnen houden en nog heel veel meer dat ze in haar verdriet geen naam had kunnen geven.

De dagen die volgden, waren verre van leuk geweest. Ze liepen toen alle drie op hun tenen, en durfden elkaar niet aan te kijken. Er werd nauwelijks een woord gewisseld. Ze solliciteerde zich suf en bezocht talloze kamerverhuurbedrijven. Op een avond, toen tante Lucy koffie inschonk, had ze hardop geklaagd. ‘Het is gewoonweg bespottelijk hoeveel geld ze durven te vragen voor een armzalig kamer-tje. Linda en Nicolien zeggen dat ik dat zeker niet moet doen, dat ik voor hetzelfde geld of ietsje meer, een flatje kan huren. Het is knap moeilijk, de moed zakt me in de schoenen.’

Tot haar verbazing had ze pa daarop kalm horen zeggen: ‘Het is minder moeilijk dan je denkt.’ Ze had hem vragend aangezien en was onzeker geworden van de blik in zijn ogen. ‘Ik ben me er heel wel van bewust dat ik je diep heb gekwetst met het gesprek dat niet voor jouw oren bedoeld was,’ had pa toen gezegd. ‘Ik wil dat je weet dat dat me spijt. Gedane zaken nemen echter geen keer, het enige dat ik kan doen, is proberen het een beetje voor je goed te maken. Jij hebt lange jaren je best gedaan voor mij, je hebt eh... gehoord dat ik je de hele tijd heb onderbetaald. Dat wil ik rechtek door jou een huis te geven. Ik duld wat dit betreft geen tegenspraak, je moeder zou zich in haar graf omkeren als ze wist dat jij ergens op een zolderkamer zat. Ik heb al contact gehad met een paar makelaars in de stad, die hebben beloofd fotomateriaal op te zullen sturen.’

‘Ik weet niet wat me overkomt,’ had zij gehakkeld, ‘dit had ik helemaal niet verwacht van jou.’

Pa had warempel naar haar gelachen en voor zijn doen had hij bijna warm gezegd: ‘Lucy heeft me erop gewezen dat ik jou moest laten voelen dat ik je vader ben. Dat doe ik bij dezen, door je een huis aan te bieden. Dit is mijn manier van doen, ik kan het niet anders...’

Voor het eerst van haar leven had ze pa verlegen gezien. Het had haar zo ontroerd dat ze hem er een kus voor had willen geven. Ze had het niet gedaan, de afstand tussen hen beiden was er toch te groot voor geweest. Vanwege het gesprek was de sfeer in huis er aanzienlijk op vooruitgegaan. In de tijd erna was ze vaak dankbaar gestemd geweest, omdat ze zeker wist dat het geen toeval was dat alles toen in een stroomversnelling ging. Het geluk lachte haar aan alle kanten toe.

Ze vond een kantoorbaan bij een autobedrijf waarvan de eigenaar, Bert Hollander, een aardige man was. Omdat ze geen ervaring had, had ze computerlessen en dergelijke moeten volgen. Inmiddels had ze zich al aardig opgewerkt. Het maandsalaris had haar met een schokje doen inzien dat pa al die jaren een wel zeer bijzonder goedkope kracht aan

haar had gehad. Ze kon nu zonder moeite elke maand een leuk bedrag sparen, dat kwam natuurlijk ook omdat ze dankzij pa's gulheid gratis woonde. Het huis dat hij voor haar had gekocht, stond in een rustige straat in een mooie buitenwijk. Ze bofte dat zij het hoekhuis had gekregen. Toen ze het de eerste keer in bijzijn van de makelaar bezichtigde, was ze er meteen een beetje verliefd op geworden.

Dat het karakter van haar vader niet om te buigen of bij te schaven was, had ze ondervonden nadat de koopakte bij de notaris was getekend. Toen ze weer thuis waren, had ze pa voor het huis bedankt. Die keer had ze hem zelfs een kus op zijn wang gedrukt. 'Ik ben er ontzettend blij mee en zal niet vergeten dat ik mijn droomhuisje aan jou te danken heb.'

Pa had geknikt, haar indringend aangekeken en toch weer zijn ware aard getoond: 'Onthoud dit, Stella, voor wat hoort wat. In tijd van nood of als Lucy eens ontzien moet worden, verwacht ik hulp van jou. Dat ben jij aan mij verplicht.'

Je bent maar al te vaak een onmogelijke man, pa Buis, dacht Stella. Ze wierp een blik op haar horloge en schrok. Het was gewoon niet te geloven, dat ze zoveel lange uren in gemijmer voorbij had laten gaan. Hoelang geleden was de zon al ondergegaan en hoelang was het in de tuin van de burens al stil? Die mensen lagen vast al in bed, het zou geen kwaad kunnen als zij hun goede voorbeeld volgde. Nu pas voelde ze dat het kil was buiten. Zo dadelijk nam ze voor het slapengaan eerst nog een wijntje, daar werd je warm van en soezerig.

Die luxe mocht ze zich best veroorloven, bedacht ze grinnikend terwijl ze de kussens van de tuinstoel in de bijkeuken bracht. Ze had immers vakantie! Jawel, morgen en overmorgen, de dagen daarna zou ze weer gehoorzaam braaf naast pa in de winkel staan. Omdat ze geen nee durfde te zeggen, omdat ze niet gewend was voor zichzelf op te komen. Als het mijn vader betreft, bedacht ze, ben ik nog

lang niet volwassen, eerder een doetje, een jaknikker.

Kort hierna, achter een glas rode wijn, dwaalden haar gedachten naar het uitje dat haar morgen te wachten stond. Vastbesloten beloofde ze zichzelf dat ze volop zou genieten. Ook al was ze duizendmaal het vijfde wiel aan de wagen. Zou ze ooit nog iemand tegenkomen die dat vervelende gevoel wegnam? Een lieve vriend, een leuke vent... Ze snakte gewoon naar de liefde van een man en hoopte hem gauw tegen te komen.

Met die stille, maar o zo vurige wens, viel Stella die avond in slaap.